

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

- 1.
 - 2.
- appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/8496 en AWB 06/8497 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van
27 december 2006 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 18 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 27 december 2006, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo (hierna: de rechtbank), de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift als grief III en grief IV is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de eerste en tweede grief, in onderlinge samenhang gelezen en samengevat weergegeven, klagen appellanten dat de rechtbank door te overwegen dat appellant sub 1 zijn vrees voor vervolging op eigen vermoedens en verklaringen van derden, die niet zijn aan te merken als objectieve bron, heeft gebaseerd, niet heeft onderkend dat appellanten in beroep stukken hebben overgelegd die de rechtbank ten onrechte niet op de voet van artikel 83 van de Vw 2000 bij haar beoordeling heeft betrokken.

2.2.1. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000, houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

2.2.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000 moeten, voor zover hier van belang, worden begrepen buiten het kader van de procedure in rechte opgestelde stukken die in die procedure worden overgelegd ten bewijze van vóór het nemen van het besluit reeds gestelde feiten of omstandigheden, waarvan het

bestaan eerst na het nemen van het besluit ter kennis van de vreemdeling is gekomen en die deswege niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden overgelegd.

2.2.3. Appellanten hebben in de bij brief van 17 maart 2006 ingediende gronden van het beroep aangevoerd dat de broer van appellant sub 1 tijdens de begrafenisplechtigheid van de vader van appellant sub 1, die op 22 januari 2006 is overleden, in contact is gekomen met een voormalig klasgenoot van appellant sub 1. Deze klasgenoot heeft, naar gesteld, verklaard dat appellant sub 1 wordt gezocht door een commandant bij het vierde veiligheidsdistrict in Kabul. Via de klasgenoot is appellant sub 1, naar gesteld met tussenkomst van zijn broer, medio maart 2006 in het bezit gekomen van een opsporingbevel, gedateerd 28 juni 2005 en van verklaringen met betrekking tot het overlijden van de vader van appellant sub 1. Bij brief van 20 september 2006 hebben appellanten kopieën van deze documenten aan de rechtbank gezonden en verklaard over het origineel van het opsporingsbevel te beschikken en bereid te zijn dit te overleggen.

Uit de aangevallen uitspraak blijkt niet dat de rechtbank heeft onderzocht of voormelde documenten op de voet van artikel 83 bij de beoordeling van het beroep dienden te worden betrokken.

De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaken met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 27 december 2006 in de zaken nos. AWB 06/8496 en AWB 06/8497;
- III. wijst de zaken naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door appellanten in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. C.H.M. van Altena, Leden, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

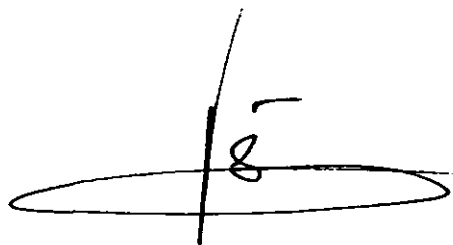
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 juli 2007

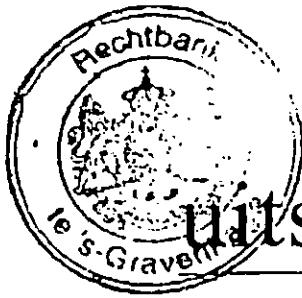
382-532.

Verzonden: **10 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/8496 BEPTDN/BE en Awb 06/8497 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
eiser,

geboren op
eiseres,
van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0011.14.8158,
eiser,
gemachtigde: mr. J. Hofstede, advocaat te Almelo;

tegen

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(voorheen de minister voor vreemdelingenzaken en integratie)
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. A. Flos, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 14 november 2000 hebben eisers aanvragen om toelating als vluchteling ingediend. Op 27 juni 2001 heeft verweerder de aanvragen ingewilligd en eisers een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), geldig van 14 november 2000 tot 14 november 2003. Op 2 februari 2004 hebben eisers aanvragen om verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Op 27 mei 2005 heeft verweerder de voornemens tot afwijzing van de aanvragen bekend gemaakt. Bij brieven van 4 en 22 augustus 2005 hebben eisers hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluiten van 18 januari 2006 heeft verweerder de aanvragen afgewezen. Bij brieven van 15 februari 2006 zijn daartegen beroepen ingesteld. Deze beroepen zijn aangevuld bij brieven van 17 maart 2006 en van 20 september 2006. Op 28 augustus 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

De beroepen zijn ter zitting van 5 oktober 2006 behandeld. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is niet verschenen.

Zaaknummer: Awb 06/8496 BEPTDN/BE en Awb 06/8497 BEPTDN/BE

blad 2

2. Standpunten

Het asielrelaas van eisers komt op het volgende neer. Eisers komen uit Afghanistan en zijn van Tadzjiekse afkomst. Eisers zijn op [] getrouwd. Op die dag is de Taliban het bruiloftfeest binnengevallen en begonnen ze op eiser, zijn broers en vader te slaan. Eisers kaak is hierdoor gebroken. Vervolgens heeft de Taliban eisers vader meegenomen. Ook heeft de Taliban 3 auto's, welke van eiser en zijn broers waren, meegenomen. Eiser moest twee weken in het ziekenhuis blijven vanwege de kaak. Eisers vader is twintig dagen in de gevangenis geweest. Eiser heeft gedurende anderhalf jaar in [] verbleven. Een paar keer heeft de Taliban een aanval op [] verricht. Toen is eiser naar [] gegaan, naar het huis van [], een goede vriend van eiser, gegaan. Eiser kent hem nog van de Universiteit, toen zij samen journalistiek studeerden. Eiser en zeven andere vrienden die ook gestudeerd hadden kwamen twee keer per week bij elkaar in de apotheek van [] om iets tegen de Taliban te doen, zoals mensen hierover te informeren. Op een gegeven kwam de Taliban erachter dat de groep mensen in opstand probeerde te krijgen. Op een avond is op de deur geklopt waarbij [] opendeed. Toen vroeg wie hij was, werd [] ter plekke neergeschoten. Na [] dood bleef eiser daar nog drie dagen. Toen zei [] vader dat het beter was voor hem om te vertrekken, omdat eisers leven in gevaar was. Eiser verbleef toen gedurende tien tot vijftien dagen bij een andere vriend. Als eiser naar buiten ging deed hij dat onherkenbaar. Toen eisers dochtertje ziek was geworden, is eiser naar de apotheek gegaan welke beheerd werd door [] broer. Deze zei dat eiser niet meer in de apotheek mocht komen, omdat iemand langs was geweest die Pasthu sprak en heeft gevraagd naar eiser. Ook de zus van [] zei dat het beter was dat eiser niet in het openbaar moest verschijnen omdat mensen op zoek waren naar hem. Toen kwam eisers vader vanuit Kabul naar hem toe. Hij zei dat eiser gevaar liep omdat zijn broer en twee neven een tijdje geleden aan het front zijn gesneuveld. Omdat eisers vader vreesde voor eisers leven, adviseerde hij eiser om samen met zijn vrouw en kind te vertrekken. Een week later kwam eisers vader terug met geld voor de reis en zei dat eiser naar een persoon in [] moest gaan die van de situatie op de hoogte was. Deze persoon heeft eiser geholpen Afghanistan te ontvluchten.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat de grond voor verlening van de vergunning – bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 – is komen te vervallen, hetgeen aanleiding is om de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen.

Ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 bestonden er geen andere gronden als genoemd in artikel 29 Vw 2000 om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Hiertoe overweegt verweerder – samengevat – als volgt.

Bij brief van 9 september 2002 is het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Afghanistan beëindigd, nu de veiligheidssituatie in Afghanistan is verbeterd. De ernst van het geweld is in het algemeen verminderd. Dit wordt door de ambtsberichten van 10 april 2003, 12 november 2003, 4 juni 2004 en van 22 februari 2005 bevestigd.

Verweerder stelt dat eisers niet aangemerkt kunnen worden als een vluchteling in de zin van het Verdrag. Hoewel verweerder de door eisers naar voren gebrachte feiten van hun asielrelaas, te weten de inval tijdens de bruiloft en de dood van [], geloofwaardig acht, hebben eisers volgens verweerder het realiteitsgehalte van de aan deze feiten ontleende vermoedens waaronder mede de verklaringen van derden, niet aannemelijk gemaakt. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat de Taliban op de hoogte zouden zijn geweest van zijn gestelde activiteiten en derhalve naar hem op zoek zouden zijn geweest. Evenmin heeft eiser aannemelijk gemaakt dat de dood van [] hiermee verband zou houden en dat hij

Zaaknummer: Awb 06/8496 BEPTDN/BE en Awb 06/8497 BEPTDN/BE

blad 3

deswege persoonlijk te vrezen zou hebben voor vervolging van de zijde van de Taliban. Verweerder stelt dat eisers gevolgd kunnen worden in hun mening dat zijn problemen met betrekking tot de inval tijdens de bruiloft te maken hebben met hun etnische afkomst alsmede hun geloof dan wel levensovertuiging. Echter verweerder stelt dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij persoonlijk vanwege hun etnische afkomst, in de negatieve belangstelling van de Taliban hebben gestaan. Immers, blijkens het relaas van eisers vond de inval tijdens de bruiloft plaats tijdens de inname van de stad [redacted] waarbij de Taliban de huizen doorzocht van mogelijke aanhangers van Massoud. De inval tijdens de bruiloft was volgens verweerder niet gericht op de persoon van eisers maar te herleiden tot de algemene situatie van Tadzjiken in Afghanistan onder het Talibanregime. Verweerder stelt tenslotte dat de conclusie van eiser dat hij ten tijde van de verleende vergunning, mede gezien zijn universitaire/journalistieke opleiding, had te vrezen voor vervolging, vanwege zijn anti-Taliban gezinde activiteiten, niet kan worden gevolgd.

Voorts bestaan er ook thans geen gronden, als genoemd in artikel 29 Vw 2000, om aan eisers een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Hiertoe overweegt verweerder als volgt. Eisers baseren hun vrees voor problemen bij terugkeer op eigen vermoedens en op verklaringen van derden, die niet zijn aan te merken als objectief verifieerbare bronnen. Voorts stelt verweerder dat niet aannemelijk is te achten dat eisers bij terugkeer in de negatieve aandacht zouden staan van ex-aanhangers van de Taliban. Immers, eisers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij ten tijde van hun vertrek in de negatieve belangstelling stonden van de zijde van de Taliban, zodat evenmin aannemelijk is te achten dat zij bij terugkeer om dezelfde redenen in de bijzondere belangstelling van de Taliban zullen staan. Ten aanzien van de problemen die eiseres stelt te vrezen vanwege haar familie die een DVPA-verleden hebben, stelt verweerder dat zij zich enkel baseert op vermoedens. Tevens stelt verweerder dat het asielrelaas van de moeder van eiseres geen concrete onderbouwing van de vrees van eiseres vormt. Gelet hierop stelt verweerder dat het niet aannemelijk is te achten dat eiseres bij terugkeer problemen zal krijgen. Verweerder verwijst voorts naar het ambtsbericht van 31 juli 2005 inzake Afghanistan met betrekking tot ex-communisten. Verweerder stelt voorts dat de vrees die eiseres heeft om als alleenstaande vrouw slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen, gebaseerd is op vermoedens, nu zij stelt geen kinderen meer te kunnen krijgen en haar man gedwongen zal worden een tweede vrouw te huwen. Tevens stelt verweerder dat een verwerterlijk in casu niet leidt tot vluchtelingenschap, omdat geen sprake is van continuïteit. Ten aanzien van de problemen die eiser stelt te vrezen van de zijde van [redacted] en [redacted] Alam stelt verweerder dat eiser zich enkel baseert op vermoedens dat hij bij terugkeer van die zijde in de belangstelling zou komen te staan, namelijk het vermoeden dat [redacted] zouden weten dat eiser een relatie heeft gehad met een echtgenote van [redacted] en het vermoeden dat hij om die reden in de negatieve belangstelling zou staan van deze personen. Deze vermoedens zijn voorts niet concreet onderbouwd. Nu eiser bovendien in het verleden, toen de Islamitische partijen aan de macht waren, om deze reden geen enkel probleem heeft ondervonden, stelt verweerder zich op het standpunt dat het allerminst aannemelijk is te achten dat eiser bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden in de bijzondere, negatieve belangstelling zal komen te staan van deze personen. De stelling van eiser dat hij zijn beroep als journalist niet vrij zal kunnen uitoefenen, acht verweerder niet aannemelijk nu blijkens de verklaringen van eiser in het eerste en nader gehoor nimmer het beroep van journalist heeft uitgeoefend. Eiser heeft aangevoerd dat hij zich onveilig voelt vanwege zijn huwelijk met een vrouw wiens familie aanhangers waren van de DVPA. Verweerder merkt op dat het enkele gevoel van onveiligheid onvoldoende is om aannemelijk te achten dat eiser bij terugkeer naar

Zaaknummer: Awb 06/8496 BEPTDN/BE en Awb 06/8497 BEPTDN/BE

blad 4

Afghanistan problemen zal ondervinden vanwege de politieke achtergrond van zijn schoonfamilie. Verweerder verwijst naar het besluit van eisers echtgenote. Eisers kunnen daarom niet aangemerkt worden als een vluchteling.

Voor zover eisers stellen dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet goed is, merkt verweerder op dat dit niet voldoende is om tot vluchtelingenschap te kunnen concluderen. Het feit dat eisers een dochter hebben in Nederland en dat het voor een kind in Nederland zeer moeilijk is om terug te keren naar Afghanistan heeft volgens verweerder geen relatie met een van de gronden van het Verdrag.

Uit het vluchtrelaas van eisers – gezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie van dat moment in Afghanistan – kan niet de conclusie worden getrokken dat er sprake was van een reëel en voorzienbaar risico dat juist eisers bij terugkeer naar hun land van herkomst zou worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Voorts kan blijkens het vorenoverwogene inzake de asielmotieven van eisers, evenmin worden aangenomen dat eisers bij terugkeer om enigerlei reden de bijzondere aandacht van de autoriteiten en/of derden hebben te verwachten.

Eiser stelt zich in beroep op het standpunt dat hij en zijn echtgenote problemen hebben ondervonden van de Taliban als gevolg van hun etnische afkomst en het westers niet-islamitisch gedrag van hun bruiloft. De door eiser ondervonden problemen zijn wel degelijk gelegen in de persoon van eiser en zijn echtgenote. De inval tijdens de bruiloft was doelbewust op hen gericht. Voorts zijn er destijds enkele familieleden meegenomen door de Taliban en zagen eiser en zijn echtgenote zich uiteindelijk genoodzaakt als gevolg daarvan Afghanistan te ontvluchten. Als gevolg van de inval tijdens de bruiloft zijn eiser en zijn echtgenote ondergedoken.

Eiser stelt zich voorts op het standpunt dat er naar hem gezocht werd en dat zijn vriend daarbij door de Taliban is vermoord. De stelling van verweerder dat de Taliban ten tijde van de dood van [naam] niet aan de macht was in [land] is volgens eiser niet juist. Immers [naam], is tot tweemaal toe door de Taliban ingenomen. Vervolgens is de Taliban opgerukt richting [naam], en hebben zij deze ingenomen. Naderhand is de Taliban weer teruggedrongen door de manschappen van Massoud. Later rukte de Taliban weer op en konden zij opnieuw [naam] innemen. [naam] is tijdens de eerste verovering van [naam] vermoord.

Eisers menen dat ook thans gronden aanwezig zijn om te kunnen concluderen dat zij bij terugkeer te vrezen hebben voor asielrechtelijk relevante problemen. Eiser beroept zich op problemen van de kant van ex-aanhangers van de Taliban waarvan velen thans actief zijn voor de huidige machthebbers. Eisers vreest problemen te ondervinden van de huidige machthebbers vanwege het communistisch verleden van haar familie, evenals haar positie als vrouw en haar westerse levensstijl. Eiser vreest voor problemen van de kant van een van de huidige politiecommandanten van Kabul. Eiser stelt dat het reëel is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan ernstige problemen zal ondervinden en dat dit niet op eigen vermoedens is gestoeld.

Voorts baseert eiser zijn vrees voor vervolging op het feit dat hij zijn beroep als journalist niet zal kunnen uitoefenen aangezien er nog steeds geen vrijheid is van meningsuiting in Afghanistan bestaat. Eiser stelt dat hij hiervoor een opleiding heeft gevolgd en zou die opleiding graag willen gaan gebruiken in Afghanistan hetgeen risico's met zich meebrengt. Voorts heeft eiser zijn vrees voor vervolging gebaseerd op het huwelijk met zijn vrouw, die stamt uit een bekende familie welke nauwe banden met het voormalige communistische

Zaaknummer: Awb 06/8496 BEPTDN/BE en Awb 06/8497 BEPTDN/BE

blad 5

regime onderhield. Eiser verwijst hiervoor naar de gronden van beroep van zijn echtgenote. Gelet op het bovenstaande stellen eisers zich op het standpunt dat zij vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar Afghanistan en dat zij een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Ook stellen eisers dat zij in aanmerking dient te komen van een verblijfsvergunning op grond van klemmende redenen van humanitaire aard en dat in redelijkheid niet overgegaan had mogen worden tot beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid.

3. Overwegingen

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder c, Vw 2000 kan de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen.

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
- e. (...)
- f. (...).

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich tot de vraag of verweerder op goede gronden heeft geweigerd eisers in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en a, b en d, Vw 2000.

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 1, onder 1, Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Zaaknummer: Awb 06/8496 BEPTDN/BE en Awb 06/8497 BEPTDN/BE

blad 6

Vooropgesteld wordt dat de algehele situatie in Afghanistan niet zodanig is dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Beslissend is derhalve de individuele situatie van eiser, bezien in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst. In dat licht zal aannemelijk moeten worden dat er met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin rechtvaardigen.

De beoordeling ten tijde van de verleende vergunning.

Niet in geschil is dat de door eisers naar voren gebrachte feiten van hun asielrelaas, te weten de inval tijdens hun bruiloft en de door eisers ondervonden problemen ten tijde van hun bruiloft te maken hebben met hun etnische afkomst alsmede hun geloof dan wel levensovertuiging. De rechtbank volgt verweerder in zijn stelling dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij persoonlijk vanwege hun etniciteit in de negatieve belangstelling hebben gestaan van de zijde van de Taliban. Blijkens het relaas van eisers vond de inval tijdens de bruiloft plaats tijdens de inname van de stad , waarbij de Taliban de huizen doorzocht van mogelijke aanhangers van Massoud. De inval tijdens de bruiloft was derhalve niet gericht op de persoon van eisers maar te herleiden tot de algemene situatie van Tadzjieken in Afghanistan onder het Talibanregime.

Tevens acht verweerder de dood van geloofwaardig, zodat dit thans ook niet in geschil is. Echter, naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Taliban op de hoogte zouden zijn geweest van eisers gestelde activiteiten en derhalve op zoek naar hem zouden zijn geweest. Voorts heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat de dood van hiermee verband zou houden en dat hij deswege te vrezen zou hebben voor persoonlijke vervolging door de Taliban. Dat iemand met een Pashtu-accent naar eiser geïnformeerd zou hebben is op zichzelf gezien onvoldoende concreet om aannemelijk te achten dat eiser als gevolg van de dood van door de Taliban gezocht wordt.

Verweerder heeft zich gelet op het vorenstaande, terecht op het standpunt gesteld dat eisers destijds geen vluchteling waren.

De beoordeling van de huidige situatie.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht niet aannemelijk heeft bevonden dat eisers ook thans niet in de negatieve belangstelling staan van ex-aanhangers van de Taliban. De stelling van eiser dat hij voor een commandant van de Islamitische partij van Sayaf, te vrezen heeft omdat eiser een relatie heeft gehad met een meisje welke nu getrouwd is met volgt de rechtbank niet, nu eiser zijn problemen baseert op informatie die hij heeft gekregen van een kennis die hij toevallig in Beverwijk had ontmoet. Verweerder stelt naar het oordeel van de rechtbank terecht dat eiser zijn problemen baseert op eigen vermoedens en op verklaringen van derden die niet aan te merken zijn als objectieve bronnen.

Ten aanzien van de problemen die eisers stellen te vrezen vanwege de familie van eiseres die een DVPA-verleden hebben, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat zij zich enkel baseren op vermoedens. Gelet hierop stelt verweerder terecht dat het niet aannemelijk is te achten dat eisers bij terugkeer problemen zullen krijgen. In dit verband is tevens van belang dat eiseres in het gehoor inzake nieuwe feiten (pagina 4) zelf heeft aangegeven dat zij geen lid van de DVPA-partij is geweest maar dat zij alleen bang is vanwege het lidmaatschap van

Zaaknummer: Awb 06/8496 BEPTDN/BE en Awb 06/8497 BEPTDN/BE

blad 7

haar ouders van de DVPA.

Met betrekking tot de stelling van eiser dat hij thans zijn beroep als journalist niet vrij zal kunnen uitoefenen bij terugkeer naar Afghanistan, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen opmerken dat eiser in het verleden nimmer het beroep als journalist heeft uitgeoefend, zodat thans ook niet valt te verwachten dat hij zich zal profileren als journalist. Gelet hierop heeft verweerder niet aannemelijk hoeven te achten dat eiser om deze reden problemen zal ondervinden.

Eiseres heeft zich nog beroepen op de problemen die zij bij terugkeer verwacht als gevolg van het feit dat zij geen kinderen meer kan krijgen en dat haar man gedwongen zal worden een tweede vrouw te huwen. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat deze stelling van eiseres niet kan slagen, nu deze slechts gebaseerd is op vermoedens en niet nader is geconcretiseerd.

Voor zover eisers beroep doen op de algehele situatie in Afghanistan, hierbij verwijzend naar diverse ambtsberichten inzake de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Afghanistan en rapportages van onder meer Amnesty International, is de rechtbank van oordeel dat een beroep hierop onvoldoende is om tot vluchtelingschap te kunnen concluderen.

Voor zover eiseres een beroep doet op haar verwesterde levensstijl hierbij verwijzend naar WBV 2004/60, is de rechtbank van oordeel dat niet gezegd kan worden dat zij vanwege haar levensstijl zwaarwegende problemen heeft gekregen waardoor zij haar land is ontvlucht. Eiseres heeft blijkens de gehoren haar land verlaten als gevolg van de problemen die haar echtgenoot vreesde.

Voor zover eiseres beroep doet op de situatie dat het dagelijks leven voor vrouwen in Afghanistan onderhevig is aan vele restricties, die de bestaansmogelijkheden voor vrouwen beperken, overweegt de rechtbank het volgende. Het enkel behoren tot het vrouwelijk deel van de Afghaanse bevolking leidt naar het oordeel van de rechtbank op zichzelf niet tot vluchtelingschap. Op grond van de aan de rechtbank ambtshalve bekende informatie moet worden vastgesteld dat de positie van vrouwen weliswaar zorgwekkend is, maar dat niet kan worden geconcludeerd dat het leven voor vrouwen in Afghanistan zonder meer onhoudbaar is dan wel dat vrouwen door de machthebbers actief worden vervolgd.

Mede gelet op het bovenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eisers geen vluchteling zijn als bedoeld in artikel 29, eerste lid, en onder a, Vw 2000.

Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eisers gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft overwogen dat eisers niet hebben kunnen aantonen dat er gegronde redenen bestaan die op hen persoonlijk van toepassing zijn en die zouden hebben geleid tot een reëel risico tot vervolging (arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 11 juli 2007).

1). Voorts is de rechtbank van oordeel dat eisers bij terugkeer naar Afghanistan niet de bijzondere aandacht hebben te verwachten van de autoriteiten, te meer omdat de Taliban niet meer aan de macht is. Het beroep van eisers op artikel 29, eerste

Zaaknummer: Awb 06/8496 BEPTDN/BE en Awb 06/8497 BEPTDN/BE

blad 8

lid, aanhef en onder b, Vw 2000 faalt derhalve.

Met betrekking tot het traumatabeleid overweegt de rechtbank als volgt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen opmerken dat thans niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, dat verlangd kan worden dat cisers terug kunnen keren naar hun land van herkomst.

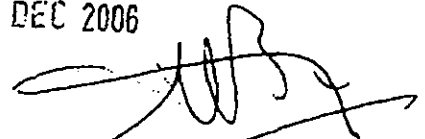
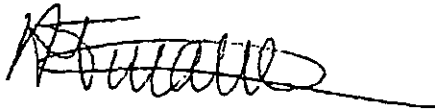
De beroepen zijn, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de beroepen redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van mr. A. Akfidan - Turan als griffier in het openbaar uitgesproken op 27 DEC 2006

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 27 DEC 2006

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Tocvoeging is aangevraagd.

HOGER BEROEPSCHRIFT:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: OD:	PAR:

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Van de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE.

Geven eerbiedig te kennen:

geboren op , en zijn echtgenote
geboren op , afkomstig uit Afghanistan, IND-nummer:
0011.14.8158, wonende te verder te noemen appellanten, te dezer zake domicilie
kiezende te 7602 JP Almelo, aan de Ootmarsumsestraat nr. 104 (Postadres: Postbus 850, 7600
AW Almelo), ten kantore van de advocaat en procureur Mr J. Hofstede, die in deze door ap-
pellanten bepaaldelijk tot gevolmachtigde is gekozen en als zodanig zal optreden alsmede
door appellanten bepaaldelijk is gevolmachtigd om voor hen onderhavige hoger beroepspro-
cedure aanhangig te maken.

Dit hoger beroep is gericht tegen **DE MINISTER VAN JUSTITIE (VOORHEEN DE
MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE (STAAT DER
NEDERLANDEN)**, zetelend te 's-Gravenhage, verder te noemen verweerder.

1.

Appellanten hebben op 14 november 2000 aanvragen om toelating als vluchteling ingediend.
Op 27 juni 2001 heeft verweerder de aanvragen ingewilligd en appellanten een verblijfsver-
gunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d Vreemde-
lingenwet 2000 verleend, geldig van 14 november 2000 tot 14 november 2003.

2.

Op 2 februari 2004 hebben eisers aanvragen om verlenging van een verblijfsvergunning asiel
voor onbepaalde tijd ingediend. Op 27 mei 2005 heeft verweerder de voornemens tot afwijzing
van de aanvragen bekend gemaakt. Bij brieven van 4 en 22 augustus 2005 hebben eisers
hierop gereageerd met een zienswijze.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

3.

Bij besluiten van 18 januari 2006 heeft verweerder de aanvragen afgewezen, waartegen namens appellanten bij brieven van 15 februari 2006 beroepen zijn ingesteld. Deze beroepen zijn aangevuld bij brieven van 17 maart 2006 en 20 september 2006 alsmede 25 september 2006. Op 28 augustus 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

4.

De beroepen zijn ter zitting van 5 oktober 2006 behandeld. Appellanten zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is niet verschenen.

5.

Bij uitspraak van 27 december 2006 van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Al-melo, Awb-nrs. 06/8496 en 06/8497 BEPTDN BE, zijn de beroepen ongegrond verklaard. Een afschrift van de uitspraak, toegezonden op een latere datum, is bijgevoegd.

6.

Appellanten kunnen zich met voormelde uitspraak niet verenigen, om welke reden zij bij deze hoger beroep instellen bij Uw College.

7.

Appellanten verzoeken Uw college het door en namens hen in eerste aanleg gestelde als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Appellanten zijn van mening dat de beschikkingen van 18 januari 2006 rechtens onjuist zijn en dat de beroepen, met het oog daarop, door de Rechtbank gegrond verklaard hadden moeten worden.

Grief 1:

De Rechtbank heeft op bladzijde 5 overwogen: "De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht niet aannemelijk heeft bevonden dat eisers ook thans niet in de negatieve belangstelling staan van ex-aanhangers van de Taliban. De stelling van eiser dat hij voor een commandant van de Islamitische partij van Sayaf, te vrezen heeft omdat eiser een relatie heeft gehad met een meisje welke nu getrouwd is met [naam], volgt de rechtbank niet, nu eiser zijn problemen baseert op informatie die hij heeft gekregen van een kennis die hij toevallig in Beverwijk had ontmoet. Verweerder stelt naar het oordeel van de rechtbank terecht dat eiser zijn problemen baseert op eigen vermoedens en op verklaringen van derden die niet aan te merken zijn als objectieve bronnen."

Appellanten kunnen zich met de gecursiveerde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting:

6.

Zowel in de besluitvormingsfase als in de gronden van beroep is namens appellanten gesteld dat appellant te vrezen heeft voor ex-aanhangers van de Taliban, in het bijzonder:

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

een commandant van de islamitische partij van Sayaf, die thans deel uitmaken van de huidige machthebbers in Afghanistan. Appellanten baseren deze vrees niet alleen op eigen vermoedens of verklaringen van derden, maar ook op concrete bewijsstukken welke, ter nadere onderbouwing van hun eerdere stellingen dienaangaande, zijn (blijkens fax-verzendbericht) tijdig overgelegd bij brieven van 20 en 25 september 2006 (per fax en gewone post verzonden aan zowel Rechtbank als verweerder + als bijlagen bijgevoegd).

Verweerder, niet verschenen ter zitting, heeft geen bezwaar gemaakt tegen de, tijdig ontvangen, inhoud van deze stukken noch tegen het betrekken van deze stukken bij de beoordeling door de Rechtbank van de beroepen. Tijdens de behandeling ter zitting van de Rechtbank d.d. 5 oktober 2006 zijn de betreffende stukken uitdrukkelijk namens appellanten aan de orde gesteld.

7.

In de uitspraak heeft de Rechtbank geen enkele overweging gewijd aan deze, tijdig voor de zitting, overgelegde stukken. De Rechtbank heeft slechts overwogen dat verweerder terecht, in de in beroep bestreden beschikkingen/verweerschrift, heeft gesteld dat de door appellanten gestelde problemen zijn gebaseerd op eigens vermoedens en verklaringen van derden die niet aan te merken zijn als objectieve bronnen. De door appellanten bij brief van 20 september 2006 overgelegde stukken (o.a. een opsporingsbericht, een overlijdensverklaring betreffende de vader van appellant, een verklaring betreffende de begrafenisceremonie van de vader van appellant etc), waarbij uitdrukkelijk is medegedeeld dat appellanten in het bezit zijn van de originele stukken en bereid zijn deze te overleggen, zijn aan te merken als objectieve bronnen.

8.

Artikel 8:69 lid 1 Awb bepaalt dat de Rechtbank uitspraak doet op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting. Conform het tweede lid moet de Rechtbank de rechtsgronden, welke zijn te herleiden tot hetgeen is aangevoerd in het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek of het onderzoek ter zitting, aanvullen.

Zie: - ABRS d.d. 22 december 2005, nr. 200506731/1, JV 2006/55.

9.

Namens appellanten is, zowel in de besluitvormingsfase als in beroep, aangevoerd dat zij zich niet kunnen verenigen met het standpunt van verweerder dat zij, bij beoordeling van de huidige situatie, niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd aangezien zij niet zijn aan te merken als vluchtelingen in de zin van artikel 29, eerste lid aanhef en onder a Vreemdelingenwet danwel niet aannemelijk hebben weten te maken dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en uit hoofde daarvan op grond van artikel 29 eerste lid aanhef en onder b Vreemdelingenwet voor een verblijfsvergunning in aanmerking dienen te komen. Dit standpunt is door appellanten uitdrukkelijk gemotiveerd door middel van voormelde stukken nader onderbouwd. Verweerder heeft dienaangaande, hoewel de stukken gelijktijdig per fax en per reguliere post aan zowel Rechtbank als verweerder zijn toegezonden en, blijkens fax-verzendbericht, tijdig zijn ontvangen, geen verweer gevoerd.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

10.

Door in haar overwegingen slechts te verwijzen naar het standpunt van verweerder in de bestreden beschikkingen, inhoudende dat appellant zijn problemen baseert op eigen vermoedens en op verklaringen van derden die niet zijn aan te merken als objectieve bronnen, miskent de Rechtbank artikel 8:69 Awb en wordt de omvang van het geschil ten onrechte door haar beperkt.

Zie onder meer: - ABRS d.d. 15 mei 2006, nr. 200510216/1, JV 2006/252;

- ABRS d.d. 17 mei 2006, nr. 200510483/1, JV 2006/253.

Grief II:

De Rechtbank heeft op bladzijde 5 overwogen: "De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht niet aannemelijk heeft bevonden dat eisers ook thans niet in de negatieve belangstelling staan van ex-aanhangers van de Taliban. De stelling van eiser dat hij voor een commandant van de Islamitische partij van Sayaf, te verzen heeft omdat eiser een relatie heeft gehad met een meisje welke nu getrouwd is met , volgt de rechtbank niet, nu eiser zijn problemen baseert op informatie die hij heeft gekregen van een kennis die hij toevallig in Beverwijk had ontmoet. Verweerder stelt naar het oordeel van de rechtbank terecht dat eiser zijn problemen baseert op eigen vermoedens en op verklaringen van derden die niet aan te merken zijn als objectieve bronnen."

Appellanten kunnen zich met de gecursiveerde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting:

11.

Met voormelde overweging miskent de Rechtbank in elk geval de in artikel 83 Vreemdelingenwet neergelegde ex nunc-toetsing.

De door appellant zowel in de besluitvormingsfase als in beroep gestelde vrees voor vervolging althans en in elk geval een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, is in beroep nader onderbouwd met informatie welke is ontvangen tijdens de begrafenis van de vader van appellant. Op grond van deze informatie is gebleken dat appellant nog steeds moet vrezen voor voormelde ex-aanhangers van de Taliban. Genoemde informatie en de daaruit voortvloeiende vrees hebben appellanten nader onderbouwd met de stukken, welke zijn overgelegd bij brieven van 20 en 25 september 2006.

12.

Er is derhalve in elk geval sprake van feiten en omstandigheden, te weten informatie welke is verkregen tijdens de begrafenis van de vader van appellant en welke is onderbouwd met schriftelijke bewijsstukken, welke na de bestreden besluiten zijn opgekomen. Ingevolge de in artikel 83 Vreemdelingenwet neergelegde ex nunc-toetsing had de Rechtbank derhalve de informatie, overgelegd bij brieven van 20 en 25 september 2006, bij haar beoordeling dienen te betrekken en in haar uitspraak gemotiveerd op de overgelegde stukken dienen in te gaan. Nu de rechtbank zulks achterwege heeft gelaten heeft zij gehandeld in strijd met de in artikel 83 Vreemdelingenwet neergelegde ex nunc toets en de daaruit voortvloeiende motiveringsplicht.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Zie : - ABRS d.d. 22 mei 2002, nr. 200201971/1, JV 2002/227.

Grief III:

De Rechtbank heeft op bladzijde 7 overwogen: "Eiseres heeft zich nog beroepen op de problemen die zij bij terugkeer verwacht als gevolg van het feit dat zij geen kinderen meer kan krijgen en dat haar man gedwongen zal worden een tweede vrouw te huwen. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat deze stelling van eiseres niet kan slagen, nu deze slechts gebaseerd is op vermoedens en niet nader is geconcretiseerd.

Voorzover eiseres en beroep doet op haar verwesterde levensstijl hierbij verwijzend naar WBV 2004/60, is de rechtbank van oordeel dat niet gezegd kan worden dat zij vanwege haar levensstijl zwaarwegende problemen heeft gekregen waardoor zij haar land is ontvlucht. Eiseres heeft blijkens de gehoren haar land verlaten als gevolg van de problemen die haar echtgenoot vreesde.

Voor zover eisers beroep doet op de situatie dat het dagelijkse leven voor vrouwen in Afghanistan onderhevig is aan vele restricties, die bestaansmogelijkheden voor vrouwen beperken, overweegt de rechtbank het volgende.

Het enkel behoren tot het vrouwelijke deel van de Afghaanse bevolking leidt naar het oordeel van de rechtbank op zichzelf niet tot vluchtelingenschap. Op grond van de aan de rechtbank ambtshalve bekende informatie moet worden vastgesteld dat de positie van vrouwen weliswaar zorgwekkend is, maar dat niet kan worden geconcludeerd dat het leven voor vrouwen in Afghanistan zonder meer onhoudbaar is dan wel dat vrouwen door machthebbers actief worden vervolgd."

Appellanten kunnen zich met voormelde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting:

13.

Namens appellanten is, zowel in de besluitvormings- als in de beroepsfase, gewezen op de onhoudbare situatie waarin appellante zowel ten tijde van haar vertrek als onder de huidige situatie bij terugkeer als vrouw verkeerde cq. zal komen te verkeren. Daartoe zijn een aantal omstandigheden en factoren aangevoerd (DVPA-verleden van ouders en gezin, het feit dat zij geen kinderen meer kan krijgen en aan haar in de Afghaanse maatschappij dientengevolge allerlei nut en waarde meer zal worden toegekend, haar verwesterde levensstijl en langdurige verblijf in Europa alsmede het dagelijkse leven van vrouwen in Afghanistan in het algemeen), welke tezamen en in onderlinge samenhang beziend, dienen te leiden tot de conclusie dat appellante te vrezen heeft voor vervolging althans voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM vanwege haar vrouw-zijn.

14.

Door zowel verweerder als de Rechtbank zijn deze omstandigheden op hun afzonderlijke merites beoordeeld en niet tezamen en in onderlinge samenhang. Daarbij is verweerder, alsook de Rechtbank in navolging van verweerder, uitgegaan van informatie zoals deze is neergelegd

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

in het Ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken d.d. 10 april 2003, 12 november 2003, 4 juni 2004 en 22 februari 2005. Namens appellanten is echter, zowel in de besluitvormingsfase als in beroep, gewezen op andersluidende informatie zoals deze is neergelegd in de rapporten van Amnesty International o.a. d.d. 8 maart 2005, 30 mei 2005 en mei 2005, Human Rights Watch d.d. 11 juli 2006 en 18 juli 2006, van de Verenigde Naties d.d. 15 februari 2006 en de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen.

15.

Met name bij de beoordeling van de vraag of er sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst had/heeft verweerder, niet kunnen volstaan met een verwijzing naar de voormelde ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken. Verweerder, en in navolging daarvan de Rechtbank, had ook de namens appellanten aangehaalde informatie van de hiervoor genoemde organisaties bij haar besluitvorming dienen te betrekken. Nu zulks niet is gedaan is er sprake van een onzorgvuldige besluitvorming, waarbij de gebezigde motivering de besluiten niet kan dragen.

Zie ook : EHRM dd. 11 januari 2007, v. Nederland, 1948/04.

De Rechtbank is ten onrechte, en in strijd met de op haar rustende motiveringsplicht, in haar uitspraak niet op de uitvoerige stellingen van appellanten ingegaan en heeft slechts overwegingen van verweerder herhaald zonder in te gaan op de expliciet aangehaalde en in de voormelde rapporten van de genoemde organisaties opgenomen informatie.

Grief IV:

De Rechtbank heeft op bladzijde 6 overwogen: "Ten aanzien van de problemen die eisers stellen te vrezen vanwege de familie van eiseres die een DVPA-verleden hebben, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat zij zich enkel baseren op vermoedens. Gelet hierop stelt verweerder terecht dat het niet aannemelijk is te achten dat eisers bij terugkeer problemen zullen krijgen. In dit verband is tevens van belang dat eiseres in het gehoor inzake nieuwe feiten (pagina 4) zelf heeft aangegeven dat zij geen lid van de DVPA-partij is geweest maar dat zij alleen bang is vanwege het lidmaatschap van haar ouders van de DVPA."

Appellanten kunnen zich met voormelde overweging van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting:

16.

Verweerder heeft, met betrekking tot de door appellanten gestelde vrees op dit punt, in de bestreden beschikkingen gesteld dat appellanten zich enkel baseren op vermoedens en verwezen naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken d.d. 31 juli 2005 inzake Afghanistan met betrekking tot ex-communisten.

17.

Hetgeen hiervoor onder punt 14. en 15. is aangevoerd dient als hier herhaald en ingevoegd te worden aangemerkt.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Conclusie:

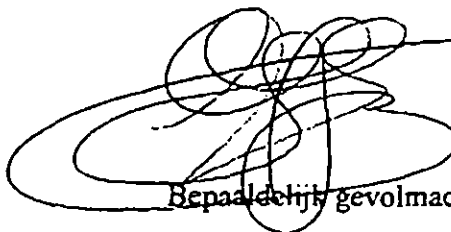
18.

Gelet op hetgeen hiervoor is aangevoerd zijn appellanten van oordeel dat de uitspraak van de Rechtbank niet in stand kan blijven.

REDENEN WAAROM:

Appellanten Uw College verzoeken de uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Almelo, d.d. 27 december 2006 (Awb 06/8496 + 06/8496 BEPTDN/BE), te vernietigen en, doende wat de Rechtbank had behoren te doen, de inleidende beroepen gegrond te verklaren alsmede de in beroep bestreden besluiten van 18 januari 2006 te vernietigen en te bepalen dat verweerder nieuwe besluiten dient te nemen met in achtneming van hetgeen door Uw College is overwogen, een en ander met veroordeling van verweerder/de Staat in de kosten van het geding.

Almelo, 24 januari 2007

Bepaaldelijk gevolmachtigde.

Bijlagen:

- uitspraak Vreemdelingenkamer Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 27 december 2006, Awb 06/8496 + 06/8497 BEPTDN BE;
- kopieën brieven d.d. 20 en 25 september 2006 aan Rechtbank en verweerder (met faxverzendsbewijs).